

Iertid vil jeg dog ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at jeg vel seer, at der kan være forskjellige Meninger om, hvorvidt det ikke er rigtigt at udsætte den Alder, i hvilken de Værnepligtige kunne melde sig med Ansæt om at komme til at aftjene deres Værnepligt, til det 17de Aar. Jeg for mit Vedkommende har dog den Anskuelse, at det kun vil være meget faa Tilfælde, i hvilke unge Mennesker i 17 Aars Alderen vilde være saa uvillige, at man egentlig uden Risiko tør paalægge dem den anstrengende Begemsøvelse, Exercits osv., som Recruterne skulle underkaste sig. Det vil kun være undtagelsesviis, og jeg troer derfor, at 18 Aar er det Rigtige som Ordinarium. Vil man imidlertid ogsaa her i § 17 fastholde 17 Aars Alderen, saa forekommer det mig i alt Fald, at det vilde være correctere, om man ogsaa i de andre Paragrapher af Lovforslaget, hvor der tales om, naar de Værnepligtige kunne begynde at aftjene deres Værnepligt, forandrede Alderen til 17 Aar. Det forekommer mig ubilligt mod de unge Mennesker, at de ikke, naar de virkelig ere tjensteddygtige paa den Tid, da de komme ind for at blive uddannede, strax skulle kunne begynde at aftjene deres Værnepligt. — Jeg maa, som sagt, bede det høie Thing om at betragte denne min Udtalelse som et Forbehold eller en Anmeldelse fra min Side om, at jeg muligviis ogsaa med Hensyn til det nu omtalte Punkt vil see mig opfordret til ved 2den Behandling at stille Endringsforslag om at spørre Lovforslaget tilbage til den Stikelse, hvori det blev forelagt af Regjeringen.

Chr. Naasmussen: Saaledes som dette Lovforslag er kommet til os fra det andet Thing, kan jeg give det min Stemme; dersom dets § 2 derimod skulde blive forandret paa den Maade, som det allerede er blevet antydet af den høitærede Justitsminister saavel som af flere ærede Medlemmer, troer jeg ikke, at jeg vil kunne stemme for det. Jeg anseer det ikke for passende at lade de ordinerede Geistlige blive fritagne for Værnepligten, og den Grund, der sædvanligt ansøres for en saadan Fritagelse, at Følelsen skal tale derfor, finder jeg ikke er heldig. Det rette Forhold vil derved forrykkes,

og jeg troer, at det vil være uheldigt nu derigjennem at fravige det Princip, som blev optaget i Hærloven ifjor, at Alle skulde udsrives. Skulde der derimod blive stillet et Forslag om, at Præsterne vel skulle være pligtige til at forrette Tjeneste i Linien, men derimod være fritagne for at gaae over i Forstærkningen, da vilde jeg kunne give det min Stemme. Hvad Lovforslagets øvrige Paragrapher angaaer, vil jeg derimod formodentlig nok kunne gaae ind paa de Forandringer, som det allerede er bebudet, at man kan ønske foretagne deri. Det var kun disse saa Ord, som jeg vilde tillade mig at fremsøre.

N. Naasmussen: Jeg skal heller ikke omtale Lovforslaget i dets Heelhed, men kun bemærke, at den høitagtede Minister ikke maa troe, at en saadan Affattelse af § 2 som den, der fandtes i det oprindelige Lovforslag, paa langt nær vil blive vedtagen eenstemmig i dette Thing. Jeg vil kun udtale dette nu, for at han ikke i sin Tid skal blive overrasket ved det Mødsatte.

Justitsministeren: Det ærede Medlem havde ikke behovet at gjøre denne Bemærkning for at forebygge, at jeg skulde blive overrasket.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Sagens Overgang til 2den Behandling som vedtoges eenstemmig med 46 Stemmer.

Formanden: Jeg skal anmode om, at Endringsforslag, der maatte ønskes stillebe til denne Sags 2den Behandling, maae blive indgivne i Bureauet inden førstkommande Torsdag Middag Kl. 12.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen som var: Valg af 5 Medlemmer til et Udvalg angaaende Statsrevisorerens Beretning til Rigsdagen om Statsregnskabet for Finantsaaret 1865—66.